

ZPRAVODAJ ŘÍMSKOKATOLICKÉ FARNOSTI V JINDŘICHOVĚ HRADCI

Z farního diáře

Den	Datum	Hodina	
Pondělí	13.3.	7.30	Kaple na proboštství - mše svatá
Středa	15.3.	17.00	Proboštský chrám - pobožnost křížové cesty
		17.30	Proboštský chrám - mše svatá
		18.30	Přednáška o SZ – viz. plakát
Čtvrtek	16.3.	17.00	Kláštérní kostel - výstav Nejsvětější svátosti, adorace
		18.00	Kláštérní kostel - mše svatá
		19.00	Kaple na proboštství - modlitba mužů (pokud není oznámeno jinak, každý čtvrtek)
Pátek	17.3.	17.30	Proboštský chrám - pobožnost křížové cesty
		18.00	Proboštský chrám - mše svatá
		18.30	Kaple na proboštství - modlitby matek
		18.30	Farní kavárnička – Setkání nejen s kytarou – součástí bude i krátká adorace v kapli
Sobota	18.3.	9.00	Domov seniorů v Otíně - pastorační návštěva
		17.00	Proboštský chrám - mše svatá s nedělní platností
		18.00	Zkušebna v klášteře - zkouška chrámového sboru
Neděle	19.3.	9.30	Proboštský chrám - mše svatá
		17.30	Kláštérní kostel - pobožnost křížové cesty
		18.00	Kláštérní kostel - mše svatá
Pondělí	20.3.	18.00	Slavnost sv. Josefa Proboštský chrám - mše svatá
Středa	22.3.	17.30	Proboštský chrám - pobožnost křížové cesty
		18.00	Proboštský chrám - mše svatá
		18.30	Proboštství - sál v přízemí - setkání Focolare
Čtvrtek	23.3.		Pořad bohoslužeb jako 16.3.
Pátek	24.3.	18.00	Proboštský chrám - mše svatá
		18.30	Proboštský chrám - výstav Nejsv. svátosti , adorace, příležitost ke svaté zpovědi v rámci papežské iniciativy „24 hodin pro Pána“ do 22.00 hod.
Sobota	25.3.	14.00	Pobožnost křížové cesty v parku
		17.00	Proboštský chrám - mše svatá ze Slavnosti Zvěstování Páně
		18.00	Zkušebna v klášteře - zkouška chrámového sboru
Neděle	26.3.	9.30	Proboštský chrám - mše svatá s udílením svátosti nemocných
		17.30	Kláštérní kostel - pobožnost křížové cesty
		18.00	Kláštérní kostel - mše svatá
Pondělí	27.3.	7.30	Kaple na proboštství - mše svatá
Úterý	28.3.	15.30	Proboštství - sál v přízemí - setkání sekulárního řádu sv. Františka
		18.00	Kláštérní kostel - mše svatá
Středa	29.3.	17.30	Proboštský chrám - pobožnost křížové cesty
		18.00	Proboštský chrám - mše svatá
Čtvrtek	30.3.		Pořad bohoslužeb v klášterním kostele jako 16.3.
Pátek	31.3.	17.30	Proboštský chrám - pobožnost křížové cesty
		18.00	Proboštský chrám - mše svatá
		18.30	Kaple na proboštství - modlitby matek
Sobota	1.4.	9.00	Domov seniorů v Otíně - pastorační návštěva
		17.00	Proboštský chrám - mše svatá s nedělní platností
		18.00	Zkušebna v klášteře – zkouška chrámového sboru
Neděle	2.4.	9.30	Proboštský chrám - mše svatá se zaměřením pro rodiny s dětmi
		17.30	Kláštérní kostel - pobožnost křížové cesty
		18.00	Kláštérní kostel - mše svatá
Pondělí	3.4.	7.30	Kaple na proboštství - mše svatá
Středa	5.4.	17.30	Proboštský chrám – pobožnost křížové cesty
		18.00	Proboštský chrám - mše svatá
		18.30	Proboštství – sál v přízemí – setkání Focolare
Čtvrtek	6.4.		Pořad bohoslužeb jako 16.3.
Pátek	7.4.		První pátek měsíce dubna. Pořad bohoslužeb jako 17.3.
Sobota	8.4.		Pořad bohoslužeb jako 18.3.
		18.00	Zkušebna v klášteře - zkouška chrámového sboru
Neděle	9.4.		Květná neděle. Pořad bohoslužeb jako 19.3.
		15.00	Proboštský chrám - Pašijový příběh v podání dětí z naší farnosti (benefiční akce pro Hospic sv. Kleofáše v Třeboni)

Pozvání na přednášku

Ve středu 15. března od 18.30 v přednáškovém sále Muzea Jindřichohradecka (Štítného ul.) se uskuteční přednáška Adama Mackerleho na téma „Stvoření světa napříč Starým zákonem“

Setkání nejen s kytarou

V pátek 17. března zveme všechny zájemce po mši sv. na setkání do farní kavárničky, kde si zazpíváme a popovídáme. Součástí bude i krátká adorace. Přijít můžete i později, zdržíme se každý podle svých možností. Postní občerstvení vítáno. ☺

Změna času

Připomínáme, že **v noci ze soboty 25.3. na neděli 26.3. 2017 začíná letní čas.** Posunou se hodinky o hodinu dopředu.

Moravské pašije ve Strmilově

Římskokatolická farnost, Evangelický sbor a YMCA Strmilov srdečně zvou na představení Divadla Víti Marčíka „MORAVSKÉ PAŠIJE“ – v kostele sv. Jiljí ve Strmilově v pátek 24. března 2016 v 18 hod. Cena vstupenek v předtermínu – 80 Kč, na místě v den představení – 100 Kč. Možnost zakoupení vstupenek i v kanceláři proboštství.

Pozvání na Setkání varhaníků, hudebníků českobudějovické diecéze

Dne 25. 3. 2017 se uskuteční setkání varhaníků a chrámových hudebníků v katedrále sv. Mikuláše v Č. Budějovicích.

Misijní koláč

Srdečně zveme všechny farníky na „misijní koláč“, který bude 26.3. po mši sv. ve farní kavárně. Zároveň prosíme šikovné ženy, které by mohly upéct koláče nebo buchty, mohou je přinést 25.3. po mši sv. nebo 26.3. přede mši sv. do kavárny. Výtěžek bude odeslán na misie.

Pobožnosti křížové cesty.

při kterých uvažujeme o umučení a smrti našeho Spasitele Ježíše Krista se konají v postní době každý týden:
neděle - klášterní kostel (klášterní chodba) od 17.30 hodin, středa a pátek – proboštský chrám od 17.30 hodin

Pašijový příběh

Na květnou neděli 9.4. 2017 zveme na Pašijový příběh v podání dětí z naší farnosti s hudebním doprovodem kapely Petrovy klíče. Začínáme v 15.00 hod. v proboštském kostele. Představení dětí jsme pojali jako benefiční akci ve prospěch domácího mobilního Hospice sv. Kleofáše v Třeboni. Za Váš finanční příspěvek předem velmi děkujeme.

Diecézní setkání mládeže 2017

7. – 8. dubna 2017 se v Českých Budějovicích uskuteční Diecézní setkání mládeže s otcem biskupem. Srdečně zveme k společné účasti mladé lidi z našeho vikariátu. Předpokládaný společný odjezd z vlakového nádraží v pátek 7. 4. v 16:43 hod., předpokládaný návrat v sobotu 8. 4. v 18:06. Zájemci o společnou cestu kontaktujte, prosím, kaplana Jozefa Gumenického (gumenicky@gmail.com).

Pozvání do „farní kavárničky“

Spolek Hippolyt (www.hippolyt-jh.cz) Vás srdečně zve každou neděli po dopolední mši svaté do „farní kavárničky“ na proboštství.

Úmysly mši svatých od 13. března 2017 do 9. dubna 2017

P - proboštský kostel Nanebevzetí Panny Marie

Ranní mše sv.: Ne 9.30 hodin, Po 7.30 hodin

Večerní mše sv.: Út – Pá 18 hodin, So 17 hodin, Ne 18.00 hodin

K – klášterní kostel sv. Kateřiny

KnP - kaple na proboštství

Po 13.3.	KnP	Za † členy rodiny Parákovy a Zasmětovy	Po 20.3.	P	Prosba o Boží milosrdenství pro † manžela Šimonku - Postmanna, rodiče z obou stran a duše v očistci
Út 14.3.	K	Za † z rodiny Čejkovy a Jizbovy a duše v očistci	Út 21.3.	K	Za † strýce, tety, bratrance, sestřenice a duše v očistci
St 15.3.	P	Poděkování za 80 let života a Boží požehnání pro rodinu, za starostlivost a péči	St 22.3.	P	Za † Josefa Bednáře, Alenu Florianovou, jejich rodiče a prarodiče
Čt 16.3.	K	Na poděkování za 60 let života a s prosbou o Boží požehnání na další léta	Čt 23.3.	K	Za † Annu Hlaváčovou
Pá 17.3.	P	Za † Vlastimila Beránka, Annu Vaněčkovou, jejich rodiče a všechny příbuzné	Pá 24.3.	P	Za † Jiřinu Poslušnou
So 18.3.	P	Za † manžele Barákovy, jejich sourozence a dceru Zdeňku	So 25.3.	P	
Ne 19.3.	P	Ráno: Za farnost	Ne 26.3.	P	Ráno: Za farnost
3. neděle postní	K	Večer: Na dobrý úmysl	4. neděle postní	K	Večer: Za † Marii Korandovou, jejího manžela a za rodinu Korandovu a Kaislerovu

Po 27.3.	KnP	Za † rodiče a prarodiče z obou stran	Po 3.4.	KnP	
Út 28.3.	K	Za † MUDr. Karla Jandu, rodiče a duše v očistci	Út 4.4.	K	Za milost Boží pro duši Evy Linhartové
St 29.3.	P	Za Františku Svobodovu a rodinu Cimbálníkovu	St 5.4.	P	Za Josefa Bednáře, Alenu Florianovou, její rodiče a prarodiče
Čt 30.3.	K		Čt 6.4.	K	Za rodinu Svobodovu
Pá 31.3.	P		Pá 7.4.	P	
So 1.4.	P		So 8.4.	P	Za † Jitku Beránkovou a rodiče
Ne 2.4.	P	Ráno: Za farnost	Ne 9.4.	P	Ráno: Za farnost
5. neděle postní	K	Večer: Za † z rodiny Prokopů a Mazanců	Květná neděle	K	Večer: Za † Marii Cukrovou a Jana Cukra

Další číslo farního zpravodaje vyjde v neděli 9. dubna 2017

Vydává Proboštství v J. Hradci, Kostelní 74/I. Zde se také přijímají Vaše příspěvky do farního zpravodaje. www.probststvi-jh.cz

Telefony a kontakty: P. Ivo Prokop: 728 995 603, mail: prokop.ivo@dicb.cz, P. Jozef Gumenický: 775 124 857, j. Tomasz Zbucki: 721 850 039.

Slovo Boží je dar. Druhý člověk je dar.

Draží bratři a sestry, postní doba je novým začátkem a cestou, která vede k bezpečnému cíli: k velikonočnímu zmrtvýchvstání a ke Kristovu vítězství nad smrtí. Toto období se vždy na nás obrací s naléhavou výzvou k obrácení; křesťan je povolán k tomu, aby se vrátil k Bohu „celým srdcem“ (Joel 2,12), neuspokojoval se průměrným životem, ale aby ve svém přátelství s Pánem rostl. Ježíš je věrným přítelem, který nás nikdy neopustí, a přestože hřešíme, trpělivě očekává, že se k němu vrátíme. Tímto očekáváním projevuje svou vůli k odpuštění (srov. Homilie při mši sv., 8. ledna 2016). Půst je příznivou dobou pro to, aby se zintenzivnil duchovní život prostřednictvím posvátných prostředků, které nám církev nabízí: půst, modlitba a almužna. V základě toho všeho spočívá Boží slovo, k jehož vytrvalejšímu poslechu a meditaci jsme v tomto období zváni. Zvláště bych se chtěl pozastavit u podobnosti o boháči a Lazarovi (srov. Lk 16,19-21). Nechme se inspirovat touto tak významnou pasáží, jež nám poskytuje klíč k pochopení toho, co máme konat, abychom dosáhli pravého štěstí a věčného života, a povzbuzuje nás k upřímné konverzi.

1. Druhý člověk je darem

Podobenství začíná tím, že představuje dvě hlavní osoby, avšak pouze chudšas je popsán podrobněji: nachází se v zoufalé situaci a nemá sílu se z ní dostat; leží u boháčových dveří a jí drobtý, které spadnou z jeho stolu, po celém těle má rány a přicházejí psi, aby mu je lízali (srov. v. 20-21). Je to pochmurný obraz poníženého a pokořeného člověka. Scéna vyzní ještě dramatičtější, když vezmeme v úvahu, že chudšas se jmenuje Lazar; jméno plné příslibů, jež doslova znamená „Bůh pomáhá“. Nejedná se tedy o anonymní osobu, ale má přesné rysy a představuje se jako jedinec, s nímž se pojí jeho osobní historie. Zatímco pro boháče je jakoby neviditelný, nám se stává blízký a získává svou tvář. A jako takový je darem a neocenitelným bohatstvím. Je to bytost, která je chtěná, milovaná a na niž Bůh pamatuje, i když ve své konkrétní situaci je jako lidský odpad (srov. Homilie při mši sv., 8. ledna 2016). Lazar nás učí, že druhý člověk je darem. Správný vztah s lidmi spočívá v tom, že s vděčností uznáváme jejich hodnotu. Ani chudšas u boháčových dveří není obtížnou překážkou, ale představuje pro nás apel k obrácení a ke změně života. První výzvou, kterou nám toto podobenství předkládá, je otevřít dveře svého srdce druhému člověku, protože každý člověk je darem, ať už je to náš soused nebo neznámý chudák. Postní doba představuje příhodný čas pro to, abychom otevřeli dveře každému potřebnému a poznali v něm nebo v ní Kristovu tvář. Každý z nás potkává na své cestě někoho takového. Každý život, jenž nám jde naproti, je darem a zaslouží si přijetí, úctu a lásku. Boží slovo nám pomáhá otevřít oči, abychom přijímali život a milovali ho, především když je slabý. Abychom však mohli takto jednat, je potřebné vzít vážně i to, co nám evangelium odhaluje o onom boháčovi.

2. Hřích nás oslepuje

Podobenství je nesmlouvavé ve způsobu, jímž ukazuje rozporuplnou situaci, ve které se nachází boháč (srov. v. 19). Na rozdíl od Lazara je to osoba beze jména a je označen pouze jako „boháč“. Jeho hojnost se odráží v šatech, jaké si obléká, a v jejich v přehnaném přepychu. Šarlat byl totiž velice ceněný, více než stříbro nebo zlato, a proto byl vyhrazen božstvím (srov. Jer 10,9) a králům (srov. Sdc 8,26). Kment byl zvláštní lněné plátno, které dodávalo oděvu téměř posvátný charakter. Bohatství tohoto člověka je přehnané i proto, že je navyklý každodenně se předvádět: „Každý den pořádal skvělou hostinu“ (v. 19). V něm se dramaticky ukazuje porušenost způsobená hříchem, která se uskutečňuje ve třech následujících výrazech: v lásce k penězům, v marnosti a v pyše (srov. Homilie při mši sv., 20 září 2013). Apoštol Pavel říká, že „kořenem všeho zla je láska k penězům“ (1 Tim 6,10). Ta je hlavním motivem korupce a zdrojem závisti, hádek a podezírání. Peníze nás nakonec mohou ovládat a stát se tyranským idolem (srov. apoštol. exhortace Evangelii gaudium,55). Místo toho, aby se nám peníze staly nástrojem služby pro konání dobra a vytváření solidarity s druhými, mohou nás i celý svět zotročovat logikou sobectví, jež nenechává prostor lásce a je překážkou pro mír. Podobenství nám také ukazuje, že boháčova nenasytnost ho vede k marnivosti. Jeho osobnost se realizuje v okázalosti a v tom, že předvádí druhým, co si může dovolit. Okázalost však zakrývá vnitřní prázdnotu. Jeho život je uvězněn ve vnějškovosti a v té nej povrchnější a nejvíce pomíjející existenční dimenzi (srov. tamtéž,62). Nejvyšším stupněm morálního úpadku je pycha. Bohatý člověk se obléká, jako by byl králem, předstíraně se chová, jako by byl nějakým bohem, a zapomíná, že je obyčejným smrtelníkem. Pro člověka zkaženého láskou k bohatství neexistuje nic jiného než jeho „já“, a proto lidé kolem něj jsou mimo jeho zorný úhel. Připoutanost k penězům plodí určitý druh slepoty: boháč nevidí hladového chudáka, posetého ranami a vyčerpaného svým ponižením. Když se díváme na tuto postavu, chápeme, proč evangelium tak ostře odsuzuje lásku k penězům: „Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Buď jednoho bude zanedbávat, a druhého milovat, anebo se bude prvního držet, a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu“ (Mt 6,24).

3. Slovo je darem

Evangelium o boháči a chudém Lazarovi nám pomáhá, abychom se dobře připravili na blížící se Velikonoce. Liturgie Popeleční středy nás vyzývá, abychom prožili podobnou zkušenost, jakou velice dramatickým způsobem prožívá i ten boháč. Když nám kněz označuje čelo popelem, opakuje slova: „Pamatuj, že jsi prach a v prach se navrátíš“. Boháč i chudák umírají a hlavní část podobenství se odehrává na onom světě. Obě postavy najednou objevují, že „nic jsme si přece na svět nepřinesli a nic si z něho také nemůžeme odnést“ (1 Tim 6,7).

I náš pohled se upírá k onomu světu, kde boháč vede dlouhý rozhovor s Abrahamem, jehož nazývá „otcem“ (Lk 16,24.27), a tak projevuje svou příslušnost k Božímu lidu. Tento detail ukazuje jeho život v ještě větší rozporuplnosti, protože až dosud nebylo řečeno nic o jeho vztahu s Bohem. Ve skutečnosti neměl Bůh v jeho životě žádné místo a jediným bohem si byl on sám sobě.

Až uprostřed muk onoho světa poznává boháč Lazara a přál by si, aby trochou vody zmínil jeho bolesti. Skutky, jaké požaduje od Lazara, jsou podobné těm, které měl sám boháč vykonat, ale nikdy je nevykonal. Abraham mu tedy objasňuje: „Ty ses měl dobře už zaživa, Lazar naproti tomu špatně. A nyní se tu on raduje a ty zakoušíš muka“ (v. 25). Na onom světě se znovu nastoluje určitá rovnost a bolesti života se vyvažují dobrem. Podobenství přináší svým pokračováním poselství všem křesťanům. Boháč, jehož bratři ještě žijí, prosí Abrahama, aby k nim poslal Lazara s napomenutím; ale Abraham mu odpovídá: „Mají Mojžíše a Proroky, ať je uposlechnou“ (v. 29). A na boháčovu námitku reaguje: „Jestliže neposlouchají Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých“ (v. 31).

Tím vystupuje na povrch boháčův pravý problém: kořenem jeho zla je to, že nenaslouchal Božímu slovu; to ho dovedlo až tam, že už nemiloval Boha, a tedy pohrdal bližním. Boží slovo je živou silou, schopnou vyvolávat v srdcích lidí konverzi a znovu je nasměrovat na Boha. Zavírat své srdce před darem Boha, který hovoří, má za následek, že se srdce uzavírá daru, jímž je bratr. Draží bratři a sestry, postní doba je příhodným časem pro to, abychom se obnovili setkáním s živým Kristem ve slově, ve svátostech a v bližním. Kéž Pán – který během čtyřiceti dní na poušti překonal pokušitelovy nástrahy – nám ukáže cestu, po níž máme jít. Kéž nás vede Duch Svátý, abychom šli po cestě obrácení a znovu objevovali dar Božího slova, abychom byli očištěni od hříchu, který nás oslepuje, a sloužili Kristu přítomnému v potřebných brátrách. Povzbuzují všechny věřící, aby vyjádřili tuto duchovní obnovu i svou účastí na postních aktivitách, které v různých částech světa pořádá mnoho církevních organizací s cílem posilovat kulturu setkání v jediné lidské rodině. Modleme se jedni za druhé, abychom skrze svou účast na Kristově vítězství dokázali otevírat svoje dveře slabému a chudému. Pak budeme moci v plnosti prožívat velikonoční radost a svědčit o ní.

Křížová cesta

Povězme si něco bližšího o vzniku této hluboké a krásné pobožnosti: Podle legendy stála u zrodu této pobožnosti sama Panna Maria, která prý ke konci svého života chodívala po jeruzalémské křížové cestě (syrský apokryf O smrti Mariině, asi z 5. století).

První křesťané se ovšem zdráhali zobrazovat Ježíše na kříži. Vidávali totiž na vlastní oči ta nešťastná, zcela nahá těla pověšená na trámech zakončených nahoře příčným břevnem ve tvaru písmene T, viděli přibité nohy, tělo hroučící se vlastní vahou, nachýlenou hlavu, psy rozdrážděné pachem krve a ohryzávající chodidla ukřižovaného, supy kroužící nad popravištěm a odsouzence vyčerpaného utrpením, spalovaného žízní, naříkavě vzývajícího smrt. Byl to trest otroků a zločinců.

Tentýž trest byl uvalen na Ježíše. Přesto však první křesťané navštěvovali s posvátnou úctou místa v Jeruzalémě, kde Pán Ježíš trpěl. Pobožnost se vyvinula z procesí konaných od 14. stol. pod vedením františkánů při návštěvě posvátných míst v Jeruzalémě. Cesta na Golgotu, kudy se Ježíš pravděpodobně ubíral, byla rozdělena na zastavení a často ji navštěvovali poutníci, aby se zde věnovali rozjímání. Brzy bylo s touto pobožností spojeno získání odpustků.

Odtud vznikl na Západě zvyk budovat podle jeruzalémského vzoru napodobeniny na kopcích. Jedno z prvních zobrazení křížové cesty na Západě zřídil španělský dominikán Alvares z Kordovy (1420). Křížová cesta mívala nejprve jen dvě zastavení: výchozí bod, připomínající pevnost Antonia a konečný bod, připomínající Kalvárii. Brzy na to se na její trase budují i modlitební zastavení (stationes), v Německu mimo jiné též zastavení připomínající „sedm pádů“.

Od 15. století se křížová cesta začala zobrazovat i v kostelích. Věřící přecházeli od jednoho obrazu k druhému a u každého chvíli rozjímali. Pobožnost šířil především františkánský řád, kterému byla v roce 1342 svěřena péče o svatá místa v Palestině. V 17. století udělil Inocenc XI. odpustky na křížové cesty zřízené ve františkánských chrámech, za Pia IX. pak byly odpustky rozšířeny i na všechny ostatní křížové cesty.

Křížová cesta byla nejprve rozdělována na 7, později na 8 a 9 zastavení (zpočátku se jednotlivá zastavení nazývala „pády“ nebo také „bolestné kroky“). Podobu velmi blízkou dnešnímu uspořádání měla křížová cesta karmelitána Paschy, rozdělená na 15 zastavení, a křížová cesta holandského kněze Adrichema (1585) o 12 zastaveních. Ještě v 17. století byly křížové cesty až o 19 zastaveních. Dnešní forma křížové cesty se 14 stálými zastaveními vznikla v 17. století ve Španělsku. Odtud se hlavně zásluhou kapucínů dostala do Itálie, do Francie a později i do dalších zemí. První křížová cesta v Čechách byla vybudována na pražském vrchu Petříně a věřící ji konají už od roku 1732.

Pobožnost křížové cesty je jednou z nejrozšířenějších forem připomínky utrpení Páně. Ježíšova křížová cesta je nám velice blízká, protože dokonale symbolizuje naši vlastní životní cestu. Na této zemi jsme totiž pouhými hosty a poutníky. Spolu s Kristem, který trpí za spásu světa, se u jednotlivých obrazů můžeme zastavit i my a ponořit se do tajemství jeho nezměrné bolesti a utrpení. Jeho a náš pohled se v tu chvíli setkají, abychom pak i my mohli s větší ochotou jít za ním po naší cestě života.

Stojí zde na jedné straně Boží služebník, náš Pán, a na druhé je přítomen i člověk, pro kterého Kristus po této cestě jde, padá a povstává. Člověk, který Krista na tuto cestu vyslal. Právě tím, že Boží Syn přijal naše lidství, vydal se nás hledat na naše cesty. Setkáváme se tak také se sebou samotnými – v nenávisti davu a ve slabosti vladaře, v tiché bolesti a přítomnosti Mariině, v postavě Šimona Cyrenského, jenž po nátlaku dovede změnit svůj program a vzápětí dát svou vůli i síly do služby Krista. Přítomna je i velká odvaha slabé Veroniky a zároveň nesprávně směřovaný soucit žen jeruzalémských, krutost vojáků a zatvrzelost rouhajícího se provinilce i projevená upřímná lítost toho druhého, který zakouší plod křížové cesty, Ježíšův příslib ráje. Díváme se na Krista nesoucího kříž a on svým pohledem spočívá na nás a ve vrcholném okamžiku své oběti se za nás modlí a odpouští nám...

Pobožnost křížové cesty nás velmi krásně zapojuje do modlitby: na jedné straně je čtrnáctým zastavením, ztišením a rozjímáním. Na druhé straně je v ní živě přítomno celé naše lidství, naše smysly: díváme se na obrazy s jednotlivými výjevy, jdeme od zastavení k zastavení, neseme kříž, poklekáme, pronášíme slova modlitby, nasloucháme a zpíváme.

V některých kostelech najdeme křížovou cestu ještě se zastavením patnáctým, připomínajícím Ježíšovo velikonoční vítězství, prázdný hrob. Velikost Boží lásky nezastavily ani smrt a hrob. Ježíšova oběť se stala pramenem života. Rozjímání o těchto událostech nám napomůže sklonit se ve vděčnosti před Pánem a bude zároveň inspirací pro naši cestu za ním, nejen ke hrobu, ale i k vítězství Velikonoc.

P. Ivo Prokop